

A mai olvasmány (Dán 13,1-64) története Babilonban játszódik. A hivatalos rend és hatalom képviselői visszaélve helyzetükkel gaztetre készülnek. A kiszemelt asszony állhatatos, megmenekül, ezért bosszúból hamisan megvádolják. A törvény szerint az asszonyt ki kell végezni. A nép gond nélkül irányítható az asszony ellen, tipikus csőcselék viselkedésű. De a bátor és éleseszű ifjú, Dániel megálljt kiállt és eléri az eset kivizsgálását. Lelepleződnek a gonoszok és az előbbi tömeg most már az ő vérüket kívánja. Ez a hivatalos törvény is! Áldották Istent jóságáért, hogy az ártatlan megszabadult, és igazságosságáért, hogy a gonoszok megölték.

Az evangéliumban Jn 8,1-11 Jézus elé vonszolnak a zsidó törvény és vallás képviselői egy állításuk szerint házasságtörésen tetten ért asszonyt. Jézus egyáltalán nem firtatja, vizsgálja az asszony bűnösségét, vagy ártatlanságát. Két nagyon fontos hozzászólása van azonban a helyzethez:

- az ott álló hatalom képviselői és összegyűlt nép sem jobb a deákné vásznánál, vagyis rosszat, bűnt elkövető emberek. Láthatlan állítja az ott összesereglett akár több tucatnyi emberről: egy sem hibátlan. Ezért nincs erkölcsi alapjuk még a törvény szerint jogos ítéletre sem (ami itt bizony = bosszúállás)

- az asszonyt így küldi el: menj, de többé ne vétkezzél! Vagyis Ő, mint Isten küldötte nem hajlandó igazságot tenni, hanem csak terel, hogy jóvá/jobba váljunk.

Dániel elégedett és hálás, hogy a gonoszok vére folyik — Jézus Istene pedig örül, ha jobba leszünk és senki vérére nem kívánja. Isten nem igazságos, hanem szeret!

Elgondolkoztam rajta, hogy büszkék vagyunk az eltörölt halálbüntetésre. A súlyos vagy kevésbé súlyos bűnt elkövetőket jól dutyiba zárjuk, ahol elvesztik egy időre a nagy kincset, a teljes szabadságot. Nevelésüket a többi odazárt sokszor durva lelkű elítéltre és néha még durvább lelkű foglárookra bizzuk. Nem hiszem, hogy ettől sokan megjavulnak, akiknek pedig kárt okoztak, őket nagyon sajnáljuk, így jártak... vagy volt biztosításuk? Messze vagyunk még nagyon a jézusi álomtól, még mindig csak bosszút állunk (az éppen aktuális törvényi keretek szerint).

Egyéni életünkben hogy gondolkodunk erről? Igaz meggyőződéssel tudjuk mondani, hogy „bocsásd meg a mi vétkeinket, ahogy mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek?” Ennek nincs köze az aktuális törvényekhez, főleg, ha azok rendelkezése csak kisebb-nagyobb bosszúállás! Mitől javul meg a házunkat kipakoló színes bőrű, vagy az autónkat részegen összetörő „tettes” — Jézusnak ugyanis ez volt a fontos... és nekünk?

György Zoltán (Ajlkarendek)